Tekst 2

Odysseus spreekt met Penelope als hij weer thuis is.

“Hier op het erf stond een weelderig bloeiende, grote olijfboom
vol met lange bladeren en zo dik als een zuil, om
die boom heb ik mijn slaapkamer uitgemeten, ik bouwde
hem met passende stenen, maakte een deugdelijk dak en
sloot hem af met stevige deuren, die keurig pasten.
En ik kapte de dichte bladerkroon van de olijf weg.
Met mijn bronzen bijl sloeg ik de stam vakkundig
vanaf de wortels glad en ook haaks met behulp van het schietlood.
Deze stronk werd de basis van mijn bed, het voetstuk,
waar ik met de boor de nodige gaten in boorde.
En van daaruit schaafde ik tot ik de bodem klaar had,
die ik versierde met goud en zilver en met ivoor en
later bespande met riemen van purperglanzend rundleer.
Wat ik nu zeg, was ons geheim! Maar ik weet niet zeker
of ons bed nog op zijn plaats staat, vrouw, of dat een
andere man het eventueel al heeft kunnen verzetten,
door eerst de stam van de boom aan de basis door te zagen.”

Ὣς φάτο, τῆς δ᾽ αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
σήματ᾽ ἀναγνούσῃ τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ᾽ Ὀδυσσεύς·
δακρύσασα δ᾽ ἔπειτ᾽ ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
δειρῇ βάλλ᾽ Ὀδυσῆϊ, κάρη δ᾽ ἔκυσ᾽ ἠδὲ προσηύδα·
“Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μάλιστα
ἀνθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ᾽ ὤπαζον ὀϊζύν,
οἳ νῶϊν ἀγάσαντο παρ᾽ ἀλλήλοισι μένοντε
ἦβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο μηδὲ νεμέσσα,
οὕνεκά σ᾽ οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ᾽ ἀγάπησα.
Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
ἐρρίγει μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτο ἔπεσσιν
ἐλθών· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.

Οὐδέ κεν Ἀργείη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
ἀνδρὶ παρ᾽ ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
εἰ ᾔδη ὅ μιν αὖτις ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
ἀξέμεναι οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδ᾽ ἔμελλον.
Τὴν δ᾽ ἦ τοι ῥέξαι θεὸς ὥρορεν ἔργον ἀεικές·
τὴν δ᾽ ἄτην οὐ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάθετο θυμῷ
λυγρήν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
Νῦν δ᾽, ἐπεὶ ἤδη σήματ᾽ ἀριφραδέα κατέλεξας
εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
ἀλλ᾽ οἶοι σύ τ᾽ ἐγώ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
Ἀκτορίς, ἥν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ,
ἣ νῶϊν εἴρυτο θύρας πυκινοῦ θαλάμοιο,
πείθεις δή μευ θυμόν, ἀπηνέα περ μάλ᾽ ἐόντα.”

Homerus, Odyssee 23.190-230

Aantekeningen
regel 209 **σκύζομαι** kwaad zijn
regel 216 **ἤπαφον** *aoristus van* **ἀπαφίσκω** bedriegen
regel 223 **ἐγκατατίθεμαι** + *dativus* leggen in
regel 225 **ἀριφραδής** zeer duidelijk